ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

விஶதவாக்ஶிகாமணியாய்

யதிவரபுநரவதாரபூதராய்

யதீந்த்ரப்ரவணரென்னும்

நிரூபகநாமதேயமுடையரான

மணவாளமாமுனிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

யதிராஜவிம்ஶதி.

இதற்கு

ஸ்ரீபிள்ளைலோகம்ஜீயரருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநம்.

இவை,

ஜீயர்ஸந்நிதி - திருமலாசார்யர்,

அரஶாணிபாலை - கந்தாடை -

விஜயராகவாசார்யர்,

இவர்களால்பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு.

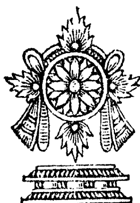
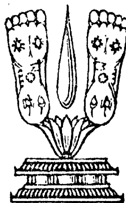
திருவல்லிக்கேணி:

ஸரஸ்வதீபண்டாரமுத்ராக்ஷரஶாலையில்

முத்ரிதம்.

௧௮௮௪ ௵

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம: ||

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஸவ்யாக்யானமான

யதிராஜவிம்ஶதி.

தனியன்.

எரும்பியிலப்பா அருளிச்செய்தது.

యస్తుతింయతిపతిప్రసాదనీంవ్యాజహార
యతిరాజవింశతిమ్ । తంప్రపన్నజన
చాతకామ్బుదంనౌమిసౌమ్యవరయోగిపుఙ్గవమ్ ॥

ப்ரவேசம்.

“ தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைக ள்சொன்னேன்” என்கிறபடியே ஹுஸ்ஸூரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹேம்யமாகவவதரித்த திருவாய்மொழியிலவகாஹித்து அதில்சஸ்ஞரஸம்

அர்யரஸம் ஸாவரஸம் இவற்றை யனுஸவித்து தடேகநிஷ்டராய் தத்வ்யதிரிக்த ஶாஸ்த்ரங்களை த்ருணவத்ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கையாலே திருவாய்மொழி யஹிமதார்யத்தையே தமக்கு நிரூபகமாகவுடையராய் ஆழ்வார்திருவடிகளில் கைங்கர்யமே அனவரதம் செய்துகொண்டுபோரும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலேயாஶ்ரயித்து, த்ராவிட வேததங்கோபாங்கங்களான ஸமஸ்த திவ்யப்ரபந்ததாத்பர்யங்களையும் அவருபதேஶமூலத்தாலே லஹித்து, ✻ மிக்கவேதியாவேதத்தினுட்பொருளான வரமபர்வத்திலே நிஷ்டராய், ஶேஷித்வஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்கள்மூன்றும் பிள்ளைவிஷயத்திலே யநுஸந்தித்துதடேகநிஷ்டராயெழுந்தருளியிருக்கிறஜீயரை, பிள்ளைதாமேயுகந்து உடையவர்திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுக்கையாலே அவர்திருவடிகளிலே மிகவும்ப்ரவணராய், தத்குணசேஷ்டிதங்களைப்பேசியநுஸவிக்கவேண்டும்படியான தஶைபிறந்துதத்வைஸவத்தைப்பேசுகிறவிவர்; வரமோபாயநிஷ்டரான வரமாதிகாரிகளுக்கு அநவரதாநுஸந்தேயங்களான வரமார்யங்களை இப்ரபந்தமுகேந வெளியிடாநின்றுகொண்டு, ஸ்வாபேக்ஷிதங்களையும் அவர்திருவடிகளிலே அபேக்ஷித்துத்தலைக்கட்டுகிறார்.

—⊱⊰—

శ్రీమాధవాఙ్ఘ్రిజలజద్వయనిత్యసేవా
ప్రేమవిలాశయపరాఙ్కుశపాదభక్తమ్ ।
కామాదిదోషహరమాత్మపదాశ్రితానాం
రామానుజం యతిపతిం ప్రణమామి మూర్ధ్నా ॥

இதில் முதல்ஶ்லோகத்தாலே, ஆழ்வார்திரு
வடிகளில் ப்ரேமபௌஷ்கல்யத்தையும் ஸ்வாமி
மாநாந்தர்ஸூத்ருடைய ஈஃவகங்களைப்போக்கி
ரக்ஷிக்கும்படியையும் பேஶாநின்றுகொண்டு, து
டங்கின ஸ்தோத்ரம் தடையறநடக்கத்தக்கதாக
உடையவர்திருவடிகளிலேவிழுகிறார்.

(ஶ்ரீமாயவாங்க்ரிஜலஜத்வயேத்யாதி)
"திருமாலேநானுமுனக்குப்பழவடியேன்" என்
கிறபடியே - மியாநஶேஷத்வமே ஸ்வரூபமா
கையாலே, ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த
மும் மியாநவிஷயகைங்கர்யமாயிருக்கும்; ஆகை
யிறே " திருமாற்கரவு- ஶென்றார்க்குடையாம்"
என்று - நித்யஸூரிகளில் தலைவரான திருவ
னந்தாழ்வான் அவனுமவளுமானஶேர்த்தியிலே
கிஞ்சித்கரிக்குமென்று சொல்லுகிறது.அந்தகரு
ந்தலையில் வாஸனையாலேயிறே * தொடர்ந்து
குற்றேவல்ஶெய்யப்போந்தவிடத்திலும் "ஹவாம்
ஸ்த்துஸஹவைதேஹ்யா" என்றும் "அஹம்ஸ
ர்வம்கரிஷ்யாமி" என்றும் அவர்ப்ரார்த்தித்தது;

அப்படியே, ஆழ்வாரும் "அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கு" என்றும் "கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக்கூட" என்றும் - மிதுநமேகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாக வருளிச்செய்தாரிறே; ஆகையாலே, ஸ்ரீயப்பதியான வெம்பெருமான்திருவடித்தாமரைகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலயாசையாலே கலங்கின திருவுள்ளத்தையுடையரான ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ரேமமேதமக்கு நிரூபகமாகவுடையராயிருக்குமவரென்கிறது. "மாயா: யவோமாயவ:" என்று-மாயவஸப்தத்தாலே ஸ்ரீயப்பதித்வம் ஸித்யமாகையாலே, ஸ்ரீஸப்தம்ஔபசாரிகம். "சீமாதவன்கோவிந்தன்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தியையுட்கொண்டாய்த்து இவரிப்படியருளிச்செய்தது. உடையவர்க்கு வைபவஞ்சொல்லுகிறவளவில், ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களை இட்டுச்சொல்லுகையன்றிக்கே, ஆழ்வார்திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தையிட்டேற்றஞ்சொல்லுகைக்கடி "மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன்" என்று பிள்ளையமுதனாருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தியாய்த்து. அங்க்ரிஸப்தத்தாலே - திவ்யமங்களவிக்ரஹயோகம்சொல்லுகிறது. ஜலஜஸப்தத்தாலே - திருவடிகளில் ஸௌம்யதையைச்சொல்லுகிறது. த்வயஸப்தத்தாலே- "உன்னிணையடித்தாமரைகள்" என்கிறபடியே இரண்டுதாமரைப்பூவை ஒழுங்குபட நிரைத்துவைத்

தாப்போலேயிருக்கிற ஶௌர்த்தியழகைச்சொல்
லுகிறது. ஸேவாஸம்பந்தத்தாலே – ஶேஷவ்ருத்தி
யைச்சொல்லுகிறது. நித்யஸம்பந்தத்தாலே - " ஒ
ழிவில்காலமெல்லாம்" என்கிறபடியே இது
தான் யாவதாத்மாபாவியென்னுமிடம்சொல்லுகி
றது. இதுதான் "உடனாய்மன்னி வழுவிலாவடி
மைசெய்யவேண்டும்" என்றுசொன்ன ஸர்வ
தேஶத்திலும் ஸர்வகாலங்களிலும் ஸர்வாவஸ்த்
தைகளிலும்பண்ணக்கடவ ஸர்வவிதகைங்கர்யங்
களுக்கு முபலக்ஷணம். ஏவம்விதமானகைங்கர்
யத்தைப்பெறவேணுமென்னும் ப்ரேமபாரவஶ்ய
த்தாலேயாய்த்து "ஶிந்தைகலங்கித் திருமாலெ
ன்றழைப்பன்" என்று இவர் கூப்பிட்டது ;
நாடடங்க அந்நபாநாதிகளுக்கு வாய்புலற்றிக்கூ
ப்பிடாநிற்க, கைங்கர்யத்தாலல்லது செல்லாமல்
கூப்பிட்டலமாக்கிறவிவர்படி உபயவிபூதியிலும்
வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கையாலே; இப்படியிருக்கிற
ஆழ்வாருடைய ஸ்வபாவத்திலேவிஷ்டராய், இவ
ருடையதிருவடிகளிலே நிரவதிகப்ரேமயுக்தராயா
ய்த்து எம்பெருமானாரிருக்கும்படி. (காமாதீத்யாதி)
பகவத்கைங்கர்யவிரோதியான ஶப்தாதிவிஷயப்
ராவண்யரூபமான காமமும் ஆதிஶப்தஸங்க்ருஹீ
தங்களான பகவதேகரக்ஷ்யவிரோதியான அர்த
த்ருஷ்ணையும்ததேகஶேஷத்வவிரோதியான அஹ
ங்காரமும் முதலானதுர்குணங்களை, தம்முடை
திருவடிகளிலாஶ்ரயித்தவர்களுக்கு, ஸ்வாபதேஶா

நுஷ்டாநங்களாலும் ஸ்வகடாக்ஷவிசேஷாதிக ளாலும் ஸவாஸனமாகப் போக்குமவரென்கை. (ராமாநுஜம்) "நவேஷ்ராமாநுஜேஜ்யேஷ்டா ஃது ராவதுரக்ஷரீ|காமவஸ்யாம்ப்ரபஷ்யந்தேஜந்தவோ ஹந்தமாஃருஸ:" என்று அறிவுடையார்பேசும் படி, மோக்ஷஹேது வான திருநாமத்தையுடைய வரென்கை. (யதிபதிம்) ஜிதேந்ரியரான ஸந்யா ஸிகளுக்குத் தலைவரானவரென்கை. இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன ஆச்ருதரக்ஷா நிவர்த்தகத்வத்து க்கடியான ஞானயோகம்சொல்லுகிறது. (ப்ரண மாமி) என்கிறமாத்ரமேயமைந்திருக்க (மூர்த்நா ப்ரணமாமி) என்கிறது-விஷயவைலக்ஷண்யத்தையநு ஸந்தித்துமாநஸமானப்ரணாமமாத்ரத்தில்நிற்கை யன்றிக்கே, தம்முடையவாதராதிசயத்தாலேசிர ஸாராய் திருவடிகளிலே தலையைமடுக்கிறுரென் னுமிடந்தோற்ற.

శ్రీరఙ్గరాజచరణామ్బుజరాజహంసం
శ్రీమత్పరాఙ్కుశపదామ్బుజభృఙ్గరాజమ్ ।
శ్రీభట్టనాథపరకాలముఖాబ్జమిత్రం
శ్రీవత్సచిహ్నశరణంయతిరాజమీడే ॥ ௨.

இப்படி துடங்கினஸ்தோத்ரம் நிர்விக்ந மாகத்தலைக்கட்டுகைக்காக அவர்திருவடிகளையா ச்ரயித்து அத்தாலேநிறம்பெற்றவராய்க்கொண் டு, எம்பெருமானுருடைய ஸமஸ்தஸாமவதவிஷய

ப்ரேமபௌஷ்கல்யத்தையும் ஆஶ்ரிதஜநங்களுக்கு
பரமப்ராப்யராயிருக்கிறபடியையும்சொல்லி ஸா
ரமாகவேத்துகிருர்.

(ஶ்ரீரங்கராஜேத்யாதி) ஶுபாஶ்ரயவிஷயத்திலவ
ந்தால் வெளிறுன அம்ஶத்தைக்கழித்து ஸார
மான அம்ஶத்திலேயாய்த்திருப்பது. பரவ்யூஹ
ங்கள் நித்யமுக்தர்க்கும் முக்தப்ராயர்க்கும்முகங்
கொடுக்கும்விடமாகையாலும், விபவாந்தர்யாமி
த்வங்கள் புண்யம்பண்ணினுர்க்கும் உபாஸகர்க்
கும் முகங்கொடுத்துநிற்கிற நிலையாகையாலும்,
அவ்வோநிலைகளுக்கு ஓரோகுறைகளுண்டு; அடி
யோமுக்கே யெம்பெருமாநல்லீரோ'' என்று
பரத்வாதிகளுக்காளாகாத பிற்பாடர்க்கும் முக
ங்கொடுத்துநிற்கும் அர்ச்சாவதாரத்துக்குச்சொ
ல்லலாவதொரு குறையில்லையே !. இப்படிநீர்
மைக்கெல்லைநிலமான அர்ச்சாஸ்த்யலங்களுக்கெ
ல்லாம் வேர்பற்றுன கோயில்நிலையிலேயாய்த்து
எம்பெருமானுர் ஆழங்கால்பட்டிருப்பது. ஆகை
யாலே, பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் மிக்க
ஸௌந்தர்யத்தையநுபவித்துஸரஸஞ்சரணம்ப
ண்ணும்படிசொல்லுகிறது. பரமபதைஶ்வர்யத்
தையும் சிராங்கிக்கும்படியான விபவைஶ்வர்யத்
தையுடைத்தாய், "ரதிங்கத:'' என்கிறபடியே
ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஶ்வரனையும் ஸ்வஸௌந்ய

தையாலே ஆழங்கால்படுத்தும்படி நிரதிசய ஸௌந்த்யமான திருவரங்கத்திருப்பதியை "அரங்கமாளி" என்கிறபடியே ஸ்வாதீநமாக வாண்டு கொண்டுபோருகையால் வந்தபெருமையையுடைய * அரங்கந்தம்மான் திருக்கமலபாதத்தில் அலையெறிகிறமய-ப்ரவாஹத்திலே சிறகடிக்கொண்டுவர்த்திக்கிற ஹம்ஸஶ்ரேஷ்டமாயுள்ளவனையென்கை. "பொன்னரங்கமென்னில் மயலே பெருகுமிராமாநுஜன்" என்னும்படியிறே இத்தேஶத்திலிவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். (ஸ்ரீமத்பராங்குஶேத்யாதி) இனி ஸாமவதவிஷயத்திலும்வந்தால், ஸ்வயத்னத்தாலே ஈஶ்வரனைப்பெறப்பார்க்கும் ப்ரபத்தியிலே அன்வயித்திருக்கச்செய்தே தங்கள்ஸ்வீகாரத்தை ஸாதநமாகக்கொள்ளுமவர்களையும் அவனேயுபாயமாகக்கொள்ளாநிற்கச்செய்தேயும்பெற்றபோது,பெருகிறோமென்று ஆறியிருக்கும்வர்களையுமகிழ்ந்து "ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டுமவனே"என்கிறத்வயவஸித்து "இப்போதே பெற்றநுஸவிக்கவேணும்" என்னுமஹிநிவேஶத்தாலேகண்ணும்கண்ணீருமாய்த்துடிக்கும்படியான ஆர்த்தியையுடையராய், பரவ்யூஹாதி ஸ்தலங்களிற்காட்டில் "கண்டியூரரங்கம்" இத்யாதிப்படியே – கோயில்துடக்கமான அர்சாவதாரஸ்தலங்களிலே ஆழங்காற்பட்டிருக்குமாழ்வார்களளவிலேயாய்த்துத் திருவுள்ள

மூன்றியிருப்பது. ஆகையாலே, கைங்கர்யாஹிநி
ஷேவமாகிற ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்தையு
டையராய், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரனையும்
' ஈஶ்வரோஹம்'' என்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளை
யும் ஸ்வஸூக்திவிஶேஷங்களாலே வஶீகரிக்கிறா
ய்த் தலைஶிக்கும்படி பண்ணுகையாலே பராங்கு
ஶரென்னும் திருநாமத்தையுடையராயிருக்கிற,
ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாருடைய பர
ஹோம்யமான திருவடிகளில் ஹோம்யதாநுஸந்
தானமே நித்யஜீவநமாகவுடையவரென்கை. கீழ்
'பராங்குஶபாதபக்தம்'' என்று — அவர் திருவ
டிகளிலே ப்ரேமத்தையுடையரானமாத்ரம்சொ
லிற்று; இங்கு, அந்தப்ரேமாநுரூபமாக அவர்
திருவடிகளில் ஹோம்யதையுள் புக்கநுஸவிக்கும்
படி சொல்லுகிறது. அல்லாதவாழ்வார்களிற்க்
காட்டில் நம்மாழ்வாருக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி
தோற்ற, அவர்களோடேகூடவநுஸந்திக்கிறமா
த்ரம்போராதென்று தனியேமுற்படவநுஸந்தித்
தார்; இப்போது, அவர்களோடேகூடவநுஸந்
தித்தருளுகிறார். பெரியபிராட்டியாரை அல்லாத
திவ்யமஹிஷிகளோடேகூட வநுஸந்தியாநிற்கச்செய்
கையும்முந்தரவே '' ஸ்ரீயஃபதி'' என்று அவள்
வ்யாவ்ருத்திதோற்ற உடையவரநுஸந்தித்தருளி
னப்போலே, அல்லாத வாழ்வார்களிவர்க்கு
அவயவபூதரென்னும்படியிறே இவருடையவே

ற்றம்.(ஸ்ரீஸட்டநாயேத்யாதி) மங்களாஸாஸநரூப மாகவைஸ்வர்யத்தையுடையராய் ஸ்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாருடையவும், வாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற ப்ரதிபக்ஷங்களுக்கு ம்ருத்யுபூதரான திருமங்கையாழ்வாருடையவும், திருமுக மண்டலமாகிற தாமரையை அலர்த்துமாதித்யனென்கை. "ஆளுமாளார்" என்கிறவன் தனிமைதீர ஆள்சேர்த்தருளுகையாலும், வாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளைக்கிழங்கெடுத்துப் பொகடுகையாலும், இவரைக்கண்டபோதே அவர்கள் முகமலர்ந்தபடி. (ஸ்ரீவத்ஸவிஹ்நஸரணம்) கீழ், "ஆத்மபதாஸ்ருதாநாம்-காமாதிதோஷஹரம்" என்று-ஸாமாந்யேந, திருவடிகளையாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு உபாயபூதரென்னுமிடம்சொல்லிற்று; இங்கு, அவர்களெல்லாருமொருதட்டும் தாமொருதட்டுமாம்படியான வேற்றத்தையுடையராய்ஸிஷ்யாசார்யக்ரமத்துக்கு ஸீமாபூமியான கூரத்தாழ்வானுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தாமேயாயிருக்கும்படிசொல்லுகிறது. (யதிராஜமீடே) இப்படி ஆழ்வார்களுகந்தவிஷயமான பெரியபெருமாளளவிலும் * முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள் ஸூடியுய்ந்த ஆழ்வார்கள் விஷயத்திலும்தத்தத்விஷயானுரூபமான ப்ரேமபூர்த்தியையுடையராய், ஆஸ்ருதர்க்குப்ராப்யப்ராபகபூதருமாயிருக்குமவரென்று ஸ்துதிக்கிறேனென்கை.

వాచాయతీన్ద్రమనసావపుషాచయుష్మ
త్పాదారవిన్దయుగళం భజతాంగురూణామ్ ।
కూరాధినాథకురుకేశముఖాద్యపుంసాం
పాదానుచిన్తనపరస్సతతం భవేయమ్ ॥ 3.

“நம்மைப்பற்றினார்க்கு ப்ராப்யப்ராபகமும் நாமேயாகச்சொன்னீரே, நம்மைப்பற்றிநிற்கிற வுமக்குமிதொவ்வாதோ” என்று எம்பெருமானார்க்குத் திருவுள்ளமாக; எனக்கங்கனன்று, தேவர்திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று பற்றியிருக்கும் கூரத்தாழ்வான்முதலானவர்கள் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப்பற்றி யிருக்குமவனாகவிவனும்என்று எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

(வாசாயதீந்த்ரேத்யாதி) “ப்ரத்யக்ஷே குரவ ஸ்துத்யா:” என்கிறபடியே - பகவத்விஷயத்துக்கு உபகாரகரானவாசார்யர்களை ஸ்துதிக்கைக்கும் ஸ்மரிக்கைக்கும் வணங்குகைக்குமாய்த்து இவனுக்கு வாங்மநக்காயங்களை அடியிலேயுண்டாக்கிற்று. “விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:” இத்யாதிப்படியே - ஸர்வேஶ்வரன் தன்னையாஶ்ரயிக்கக் கொடுத்தகரணங்களைக்கொண்டு அந்யபரராய்த் திரிகிறவிவ்விபூதியிலே, பகவத்ஸமாஶ்ரயணமாத்ரத்திலே துவளுகையன்றிக்கே அத்தையும் ப்ரதமாவதியென்றுகழித்து சரமாவதியான ஆ

வார்யவிஷயத்திலே கரணத்ரயத்தையும் விநியோ
கிக்கும்படியானவேற்றமுடைய விவர்களும்சில
ரே! என்றுவிஸ்மிதராய், அவர்கள் திருவடிகளை
ப்பற்றுகிறார். (வாசா) "வாயவனையல்லதுவா
ழ்த்தாது" என்று ப்ரயமபர்வதிஷ்ஹோர் ஹமவத்வி
ஷயமல்லது மற்றொருவிஷயத்தை யேத்தாதாப்
போலே, இவர்களும் வகுத்தவிஷயமொழியமற்
றொன்றையேத்தாதபடி. அவர்களுக்குவ்யாவர்த்
தம் தேவதாந்தரம் ; இவர்களுக்கு ஹமவத்விஷ
யம். "நாவகாரியம்" என்றவர்களிறேஇவர்கள்.
(மநஸா) "மநஃபூர்வோ வாகுத்தரஃ"என்கிறநிய
மமில்லையாய்த்திவர்களுக்கு. வாய்திறக்க இவ்வி
ஷயத்திலல்லதுவாய்திறவாதாப்போலே நெஞ்
சுக்கும் விஷயமதுவல்லதில்லையாய்த் திவர்களு
க்கு. திருக்கோட்டியூர்நம்பியை "உமக்குத்யா
நத்துக்கு விஷயமென்" என்று கேட்டபின்பு,
அருளிச்செய்தவார்த்தையைநினைப்பது.(வாசா-
மநஸாவபுஷாச)என்று-கரணங்களுக்குத் தனித்
தனியுண்டானப்ராவண்யம்சொல்லுகிறது. (யுஷ்
மத்பாதாரவிந்தயுமளம்ஹஜதாம்) இவர்கள் வே
ப்பங்குடி நீரிருக்கிறபடி. இவ்வாத்மாவுக்குவகு
த்தசேஷியான தேவருடைய, நிரதிசயபோக்ய
மாய் சேர்த்தியழகையுடைத்தான திருவடிகளை
ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் நிரந்தரமாகஸே
விக்குமவர்களுடைய. "நித்யம்யதீயசரணௌ
சரணம்மதீயம்" என்று - ஆசார்யன்திருவடி

களே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்னுமத்தைபர
மாச்சார்யரருளிச்செய்தாரிறே. திருவடிகளை வாக்
காலேஸஜ்ஜிக்கையாவது– தத்வைலக்ஷண்யத்தைப்
புகழுகை ; மநஸ்ஸாலேஸஜ்ஜிக்கையாவது–திருவ
டிகளை நெஞ்சாலே நினைக்கை ; ஶரீரத்தாலேஸ
ஜ்ஜிக்கையாவது – * ப்ரணாமாதிக்கு விஷயமாக்கு
கை. (பாதாநுசிந்தநபரஸ்ஸததம்பவேயம்)
அவர்கள் தேவருடைய திருவடிகளை அநவரதா
நுஸந்தாநம்பண்ணுமாப்போலே, இவ்வநுஸந்
தாநம்காதாசித்கமாகையன்றிக்கே நித்யமாகவே
ணுமென்கிறது, அநுசிந்தநம் – அநுஸ்யூதம்சி
ந்தநம்என்றுகொள்ளும்போது, ஸததஶப்தம்ஸங்
கதமாகாது. (அநு)ஸிதார்த்தத்திலேயாய், “க்ஷீ
ஷ்ணோநுஸ்மரணம்” என்கிறவிடத்திற் போலே
தத்விஷய ஶேஷத்வாநுஸந்தாநத்தைச்சொல்லு
கிறது. “ உன்தொண்டர்கட்கே அன்புற்றிருக்
கும்படி என்னையாக்கி யங்காட்படுத்தே” என்
றவர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. இவர்க்கிவ்விஷய
த்திலுண்டானஸாவஶ்யத்திலூற்றம், அவர்வி
ரமத்திலே ப்ரார்த்திக்கை, ப்ரதமத்திலே ப்ரார்
த்திக்கும்படியாய்த்து. ... ... ரு.

నిత్యంయతీన్ద్రతవదివ్యవపుస్స్మృతౌమే
సక్తంమనోభవతువాగ్గుణకీర్తనేసౌ ।
కృత్యంచదాస్యకరణంతుకరద్వయస్య
వృత్త్యన్తరేస్తువిముఖంకరణత్రయంచ॥ ౪ ॥

எம்பெருமானார்திருவடிகளுக்கு இப்படி அவிநாபூதராய் அவரையல்லதறியாத கூரத்தாழ்வான்போல்வாருடைய திருவடிகளிலே சேஷத்வத்தையும் ப்ரார்த்தித்தருளி, அவர்களளவிலூற்றத்தாலே, அவர்களுகந்தவிஷயமான எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே கரணத்ரயமும்ப்ரவணமாம்படிபண்ணியருளவேணுமென்று அவரைப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

(நித்யம்யதீந்த்ரேத்யாதி) ஹே-மநஃ - தவதிவ்யவபுஸ்ஸ்ம்ருதௌ - நித்யம்-ஸக்தம்-பவது- அநாதிகாலம் இதரவிஷயங்களிலேபழகிப்போந்தவென்னுடையமநஸ்ஸானது, தேவருடையதிவ்யமங்களவிக்ரஹத்திலே ஸர்வகாலமும் மண்டிவிஷயாந்தரஸ்மரணத்துக்காளாகாதபடி நன்றாகப்பொருந்தவதாகவும். "உன்றன்மெய்யிற்பிறங்கியசீரன்றிவேண்டிலன்" என்கிறபடியே - மநஸ்ஸுக்கு ஸுபாஶ்ரயமான அவலம்பநம் தேவருடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹமேயாகவேணுமென்கை. (வாக்குணகீர்த்தநேஸௌ) இதுக்குமுன் பாஹ்யவிஷயங்களை ஜல்பித்துப்போந்தவாக்கு, தேவருடையகல்யாணகுணங்களை வர்ணித்துக்கொண்டுபோகைகையிலேஸக்தமாகவேணுமென்கை. (க்ருத்யம்சேத்யாதி) அந்யவிஷயங்களுக்கு நிஹீநவ்ருத்திசெய்துபோந்தகைகளிரண்டுக்கும் க்ருத்யம், தேவருடைய திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யமாவதாக. (வ்ருத்யந்தரேஸ்துவிமுகமித்யாதி) தேவர்விஷயத்திலேகரணத்ரயமும்அபிமு

ஷமாநுலும் விஷயாந்தரங்களில் வைமு஖்யமில்லாதபோது இது நிலைநில்லாதென்றுபார்த்து, புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்தையுடையஹேய விஷயங்களை நினைக்கைசொல்லுகை தொழுகை யாகிற வ்யாபாரத்தில்நின்றும் கரணத்ரயமும் முஷம்மாறுவதாக. இத்தால் – "கையும்மனமுன் குணங்களையுன்னி" இத்யாதிப்படியே – கரணத்ரயத்துக்கும் எம்பெருமானார்விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தை இதரநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ப்ரார்த்தித்தருளினாராய்த்து. ... ... ச.

అష్టాక్షరాఖ్యమనురాజపదత్రయార్థ
నిష్ఠాంమమాత్రవితరాద్య యతీన్ద్రనాథ।
శిష్టాగ్రగణ్యజనసేవ్యభవత్పదాబ్జే
హృష్టాస్తునిత్యమనుభూయమమాస్యబుద్ధిః ॥౫॥

" எம்பெருமானே ஶேஷியும் உபாயமும் உபேயமுமென்று ஶாஸ்த்ரங்கள்சொல்லாநிற்க நீர் நம்மையும் நம்முடையாரையும் ஶேஷிகளு முபாயஸுதருமாகச்சொல்லாநின்றீர், அதென் கொண்டுநீர்சொல்லுகிறது" என்று எம்பெருமானார்க்குநினைவாக; ஸகலஶாஸ்த்ரஸாரமானதிருமந்த்ரம்இதுக்குமூலப்ரமாணம், அதில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்துக்கு அநுரூபமானநிஷ்டையையும்தத்ப‌லமான தேவர்திருவடிகளிலநுபவத்தையும் கந்தருளவேணுமென்று அ

(அஷ்டாக்ஷரேத்யாதி) " ஓமித்யேகாக்ஷரம் | நமஇதி த்வே அக்ஷரே | நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி| இத்யஷ்டாக்ஷரம்ஸந்தஸா மாயத்ரீவேதி'' என்று-திருமந்தரம் எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமாயிருக்குமென்னுமிடம் ச்ருதிஸித்தமிறே. மநுஸ்ரேஷ்டம்-மந்தரவாதி. மநுராஜமென்றது-மந்தரராஜமென்றபடி. திருமந்தரத்துக்கு-ராஜாவாகையாவது - வேதங்களும் ருஷிகளும் வைதிக புருஷர்களும் ஏககண்டமாக பரிக்ரஹிக்கையாலும், அர்த்தபூர்த்தியாலும், தானே ஸ்வதந்த்ரமாய்க்கொண்டு ஸகலபலங்களையும் கொடுக்கவற்றாகையாலும், உபாயாந்தர ஸஹகாரியாகையாலும், தன்னையொழிந்த வ்யாபகாவ்யாபகஸகலமந்த்ரங்களிலும் உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கை. பதத்ரயங்களில் அர்த்தமாவது - ஆத்மாவினுடைய அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் அநந்யஸரணத்வம் அநந்யபோக்யத்வம் இவைகளும், தத்ப்ரதியோகியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸேஷித்வஸரண்யத்வப்ராப்யத்வங்களும். அநந்யார்ஹஸேஷத்வாத்யாகாரத்ரயமும், தத்விஷயத்திற்போலே ததீயவிஷயத்திலுமுண்டாயிறேயிருப்பது; ஆகையிறே, திருமந்தரங்கற்ற திருமங்கையாழ்வாரும் "நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநான்-உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை'' என்று. அருளிச்செய்தது. இப்படி ஸாமாந்யேநததீயர்க்கெல்லாம் தத்ஸம்பந்தமூலமாகஸேஷித்வாதிகளுண்டாகையாலே, ததீயவிஷயமாய்நிர்ஹேதுகமாக அடியிலேதன்னையங்கீகரித்தருளி இவ்வவஸ்தாபந்நனை ஸ்வாஸா

ர்யவிஷயத்திலும் ஶேஷித்வாதிக ஞாநஸங்பிக்க
க்குறைவில்லை; ஆகையால், பத்ரயத்திலும்ஸொ
ல்லுகிற வர்யங்களில் வரமபர்வபர்யந்தமான நி
ஷ்டையை, இதிலபேக்ஷையையுடையவடியேநு
க்கு, இவ்வர்யத்தில் ருசியுடையாரைக்கிடை
யாத விஷவிஷ-ருசிபிலே யிப்போதேதந்தருள
வேணும். பெருவிடாய்ப்பட்டு " தண்ணீர்
தண்ணீர்" என்று துடிக்கிறவனுக்கு, இவ்விட
த்திலே இப்போதே விடாய்தீர்க்கவேணுமிறே.
"நீர் நம்மையபேக்ஷித்தால் இப்படி உம்முடை
யவபேக்ஷிதம் செய்யவேண்டும் ஹேதுவென்"
என்ன; சொல்லுகிறது - (நாய) என்று. இத்த
லையில்சொல்லலாவதொரு ஹேதுவில்லை, இவ்
வாத்மாவுக்கு வகுத்தஶேஷியானஷேவர் " இது
நம்முடையதன்றோ" என்று இஸ்ஸம்பந்தமே
ஹேதுவாகச்செய்தருளவேணுமென்கை. (ஶிஷ்
டேத்யாதி) ஶிஷ்டராகிறார் - ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந
பூர்ணராய் கண்ணழிவற்றப்ராப்யருசியையுடை
யவர்கள் ; அவர்களுக்கு அக்ரமண்யராகிறார் -
கூரத்தாழ்வான்போல்வார் ; இப்படியிருந்துள்
ளவர்களாலே நிரந்தரமநுபவிக்கப்படா நிற்ப
தாயிருக்கிற, வகுத்தஶேஷியான ஷேவருடைய
பரமபோக்யமான திருவடிகளை, இந்தப்ராப்யம்
பெறுவிடில் தரியாதபடியான விந்தவென்னுடை
யபேக்ஷயியானது, யதாமநோரதமநுபவித்துக்
களிப்பதாக. " உனதடிப்போதி லொண்சீராம்

தெளிதே னுண்டமர்ந்திட வேண்டி நின்பாலது
வே - போந்ததென்னெஞ்சம்பொன்வண்டு" என்
றவர்யத்தை ப்ரார்த்தித்தபடி. ... ரு.

అల్పాపి మేన భవదీయపదాబ్జభ_క్తి
శ్శబ్దాదిభోగరుచిరన్వహ మేధ తేహ।
మత్పాప మేవహి నిదాన మముష్య నాన్య
త్తద్వారయార్య యతిరాజ దయైక సిన్ధో ॥౬॥

"ப்ராப்யருசியையுடையராய் புறம்புள்ள
ஸோம்யங்களில் நசையற்ற கூரத்தாழ்வான்போல்
வாரன்றோ நம்மை யநுஸவிக்குமவர்களாகச்
சொன்னீர், அவர்களைப்போலேயுமக்கு அவை
யிரண்டுமுண்டோ" என்ன ; ஏகதேஶமும் ப்ரா
ப்யருசியற்றிருக்கிறபடியையும், இதரவிஷயரு
சிகொழுந்துவிட்டுவளருகிறபடியையும், விண்
ணப்பம்செய்து, இவையிரண்டுக்குமடியான பா
பத்தைப்போக்கி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்
யிக்கிறார்.

(அல்பாபிமேநேத்யாதி) (ஸவதீயபதாப்ஜ
ஸக்திঃ - அல்பாபிமேந) தேவர் திருவடித்தாம
ரைகளில் பூர்ணஸக்தியில்லாதமாத்ரமன்றிக்கே,
அத்யல்பஸக்தியும், இதரவிஷயவைபலனெனவெ
க்கில்லை. ஆநுகூல்யலேஶமில்லையாகிலும்ப்ராதி
கூல்யநிவ்ருத்திதானுண்டாகிலுமாமிறே, அதுவுமி
ல்லையெனக்கென்கிறார் (ஶப்தாதீத்யாதி) தேவ
ரீர் திருவடிகளிலநுஸவத்துக்கு விரோதியான

ஶப்தாதிவிஷயாநுபவஶ்ரத்தையை நாடோறும்வர்
த்திஷ்ணுவாய்ச்செல்லா நின்றது, ஐயோ ! இத்
தால் – த்ருதீயபதார்த்த நிஷ்டாவிரோதிசொல்லி
ற்று. இவ்விரண்டுக்குமடியேதென்ன (அமுஷ்ய–
நிதாநம்–மத்பாபமேவஹி) என்கிறார்; ப்ராப்தவி
ஷயப்ராவண்யாபாவத்துக்கும் அப்ராப்தவிஷய
ப்ராவண்யத்துக்கும்காரணம், பாபியான வென்
னுடையதுஷ்கர்மமிறே. அவதாரணத்தாலே –
ஹேத்வந்தரத்தைக்கழிக்கிறது.(ஹி)ஶப்தம்-இவ்
வர்த்தத்தினுடையப்ரஸித்தியைச்சொல்லுகிறது.
(நாந்யத்) ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்ய மிதுக்குஹேது
வன்று, அவன் உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணு
கிறவனாகையாலே. "உம்முடையகர்மதோஷத்
தாலேவந்ததாகில் நம்மால் ஶெய்யலாவதுண்
டோ" என்ன; என், ஶெய்யலாவதில்லையோ, அத்
தை அடியேநளவில் கிட்டாதபடி தகைந்தருள
வேணும். "நாமதுக்குஶக்தரோ" என்ன (ஆர்ய)
ஶெய்யும் விரகறிகைக்குத்தக்க வறிவில்லையோ.
(யதிராஜ) அறிந்தபடிசெய்யவல்ல ஶக்தியில்லை
யோ – ஜிதேந்த்ரியரானஸந்யாஸிகளுக்குத் தலை
வராகையாலே அபிமாநாந்தர்பூதருடையபா
பத்தைப்போக்குகைக்கு ஶக்தியில்குறையில்லை.
(தயைகஸிந்தோ) அந்தஜ்ஞாநஶக்திகளோரக்ஷ
ணோபயோகியாகநடத்தும்க்ருபைக்கும் ஸங்கோ
சமுண்டோ. "அஸ்யதயைகஸிந்தோ:" என்று
விஶேஷஜ்ஞர் ஆழங்கால் படும்படியன்றோ க்ரு
பாப்ராசுர்யம். ஏகஶப்தத்தாலே–ஸமுத்ராந்தரங்
கள்தடவிப்பிடிக்கவேண்டும்படிசொல்லுகிறது.

వృత్త్యాపశుర్నరవపుస్త్వహమీదృశోఽపి
శ్రుత్యాదిసిద్ధనిఖిలాత్మగుణాశ్రయోఽయమ్ ।
ఇత్యాదరేణకృతినోఽపిమిథఃప్రవక్తు
మద్యాపివఞ్చనపరోఽత్రయతీన్ద్రవర్తే ॥ ౮

இப்படியெம்பெருமானார் திருவடிகளில் ப்ரேமாபாவத்துக்கும் இதரவிஷயப்ராவண்யத்துக்கும் ஹேதுவான பாபத்தைப்போக்கியருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தவர், மீளவும், பஹுத்ர யார்யநிஷ்டாவிரோதிகளாய் அநாதிகாலமேபிடித்துப் பண்ணிப்போந்த வக்ருத்யகரணஸமவஹுபவாராதிகளும் இப்போது பண்ணிப்போருகிற ஸாருமந்த்ர தேவதாபரிஸவாதிகளும் தொடக்கமானவற்றை அநுஸந்தித்து, "இப்படி தோஷதுஷ்டனை நான் தேவர்திருமுன்னே கூசாதே நின்று இத்தை விண்ணப்பம்செய்தேன்" என்று ஹீதராய், தம்முடைய மௌர்வ்யத்தையநுஸந்தித்தருளுகிறார் மேல்நாலுச்லோகத்தாலே.

(வ்ருத்த்யாபசுரித்யாதி) சாஸ்த்ராப்யாஸாதிகளுக்குயோக்யமான மநுஷ்யஜந்மத்திலேபிறக்கையாலும், தத்விருத்தமானவ்ருத்த்யாதிகளிலே தடையறநடக்கையாலும், நரஸாம்யமும் பசுஸாம்யமும்தமக்குண்டாகவநுஸந்திக்கிறார். (வ்ருத்த்யாபசு:) என்னுடைய வ்ருத்தியைப்பார்த்தால், ஜந்யஜநக விபாகமற வர்த்திக்கும் பசுவ்ருத்தியோடொக்கும். (நரவபு:) எடுத்தவுடம்பைப் பார்த்தால்,சாஸ்த்ரவச்யமானமநுஷ்யசரீரமாயி

க்கும். துஶஸ்த்தால்-மநுஷ்யஶரீரபரிக்ரஹம்
ண்ணிவர்த்திக்கிற அல்லாதாரில் தமக்குண்டா
ரவ்யாவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறார். (ஈத்ருஶோ
) கீழ்ச்சொன்னபடியையுடையனு யிருக்கச்
செய்தேயும். தம்முடையதோஷப்பரப்புக்குப்பா
ரமிடப்போகாமையாலே - இப்படிப்பட்டவ
னென்கிறார். நம்முடையதோஷ மிதுவானபின்
உ நாமிவ்விஷயத்தைக்கிட்டுகை அயுக்தமெ
றுகைவாங்கவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதவ
ரவன்றிக்கே, " இவனைப்போலே ஆத்மஹாணா
ர்ணரில்லை, ஆகையால் இவ்விஷயத்தைக்கிட்டி
பரிமாறுகைக்கு இவனத்தனை அயோக்யாகாரிகளில்
ல " என்று அறிவில் தலைநின்றவர்க ளெல்லா
ம் தங்களிலேகண்ணாராய் ப்ரீதிக்குப்போக்
விட்டுப்புகழும்படியன்றோ இப்போதும் வ
நபராயக்கொண்டு அடியேன் வர்த்திக்கிற
. (யதீந்த்ர) ரோமநிவர்த்தகனை ஶிக்ஷைப்ப
றியிருக்கச்செய்தேயும் கோயின்கையிலே துகை
ண்ணும் வ்யாக்ரஸ்தனைப்போலே, ஆஶ்ரித
தோஷங்களைக்கழிக்கைக்கு ஶக்தரானதேவரை
பற்றியிருக்கிற வடியேன் இத்தோஷ ஸாகரத்தி
லகிடந்தழுந்துகை ப்ராப்தமோபிரானே! என்
கிறார். ... ... எ.

దుఃఖావహోహమనిశంతవదుష్టచేష్ట
శ్శబ్దాదిభోగనిరతశ్శరణాగతాఖ్యః।
త్వత్పాదభక్తఇవశిష్టజనౌఘమధ్యే
మిథ్యాచరామియతిరాజతతోస్మిమూర్ఖః ॥౮॥

(தூர்வாவஹோஹமித்யாதி) (அஹம்-தவ-அநிஶம் - தூர்வாவஹோஸ்வாமி)தேவர் திருவடிகளில் ஶேஷத்வமே நிரூபகமாம்படியான ஸ்வரூபத்தையுடையநான் இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த ஶேஷியான தேவரீருக்கு இடைவிடாமல் ஹர்ஷாவஹநாய்ப்போரவேண்டியிருக்க, அதுஶெய்யாதவளவன்றிக்கே,தத்விருத்தமாகதூர்வாவஹநாய்க்கொண்டு போராநின்றேன். இதென்னுடையப்ரயமபதார்யநிஷ்டையிருந்தபடி. (துஷ்டசேஷ்டஃ) தயாதிகுணபூர்ணரும் ஏறிட்டுப்பார்க்க வருவருக்கும்படி துர்வ்ருத்தியேயாய்த்துச்செய்துபோருவது. (ஶப்தாதிபோகநிரதஃ) தேவரீர்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்துக்கு இட்டுப்பிறந்துவைத்து, அதுக்குவிருத்தமான ஶப்தாதிவிஷயாநுபவத்திலே ஒருஸர்வஶக்தியாலும் விடுவிக்கவொண்ணாதபடி மிகவும் ப்ரவணனாய்ப்போருமவன். (ஶரணாகதாவயஃ) ஶரணாகதனென்கிற பேர்மாத்ரமேயுள்ளது. அதிலும் நிஷ்டையில்லையென்கை;இத்தால் - மத்யமபதார்யநிஷ்டாஹாநி சொல்லுகிறது.(ஶப்தாதிபோகநிரதஃ) என்கையாலே-த்ருதீயபதார்த்யநிஷ்டையில்லையென்னுமிடம்ஶொல்லிற்று;இதராவிஷயப்ரவணனாய் துஷ்டசேஷ்டனாகையாலே இவனைக் கைக்கொள்ளப்போகிறதில்லை, ஶரணாகதனென்னும் பேரிட்டிருக்கையாலே கைவிடப்போகிறதில்லை. இப்படி தள்ளவும் கொள்ளவும் போகாதேயிருக்கிறவிவனை நாமென்செய்வதென்று புண்படும்படியி

ருக்கையாலேஸித்யதீஶ்வரஹனென்கை. (த்வத்பாதஸக்தஇவஶிஷ்டஜநௌகமத்ய இத்யாதி) நம்படியிதுவானால் நமக்கு மிவ்விஷயத்துக்குமென்னஸேர்த்தியுண்டு என்று நடுங்கிக்கடக்கவர்த்திக்கவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, தேவரீர் திருவடிகளில் பாரமார்த்திகப்ரேமயுக்தரான விலக்ஷணர் திரளுக்குள்ளே நானுமொருவனாகப்புக்கு, ப்ரேமலேஶமற்றிருக்க, தேவரீர்திருவடிகளில் ப்ரேமபரிபூர்ணரைப்போலே க்ருத்ரிமமாக வர்த்தியாநின்றேன். (ததோஸ்மிமூர்க்க:) நிஸ்நேஹிதனாயிருக்கச்செய்தே ஸ்நேஹயுக்தரைப்போலே அநுஹவகைங்கர்யங்களை ஆசைப்படுவது அர்த்திப்பதாய்க்கொண்டு க்ருத்ரிமமாகவர்த்தியாநின்றேனென்பது யாதொன்றாலே, அத்தாலேமூர்க்கனாகாநின்றேனென்கிறார். ... அ.

నిత్యంత్వహంపరిభవామిగురుంచమన్త్రం
తద్దేవతామపినకిఞ్చిదహోబిభేమి ।
ఇత్థంశఠోప్యశఠవద్భవదీయసఙ్ఘే
హృష్టశ్చరామియతిరాజతతోస్మిమూర్ఖః॥౯॥

(நித்யம்த்வஹமித்யாதி) (நித்யம்த்வஹம்பரிபவாமிகுரும்) அஹேதுகமாகவங்கீகரித்துஸ்வோபதேஶத்தாலே தத்வஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து ஸ்வரூபயாதாத்ம்யப்ரகாஶகமான திருமந்த்ரத்தையும் ஸார்த்தமாக ப்ரஸாதித்தருளி ஸ்வரூபவிருத்தங்கள் புகுராதபடி இரவுபகல் அவஹித

ளுய்நோக்கிக்கொண்டுபோரும் ஆசார்யனருளிச்
செய்தபடி அநுஷ்டியாமையாலும், தத்ப்ரதிஷ்ட
மந்த்ரதத்ரார்த்தங்களை அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்
க்கையாலும், ஸர்வகாலமும் ப்ரதிக்ஷணம் பரிஹ
வியாநின்றேன். அவ்வளவன்றிக்கே, (மந்த்ரம்ச
பரிஹவாமி) அநுஸந்தாதாக்களுக்கு ரக்ஷகமா
கையாலே மந்த்ரஸஞ்ஜ்ஞவாச்யமாய் ஸகலவேதா
ந்தஸாரமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும், ஆசார்ய
ன் அநுக்கருளிச்செய்த யதார்த்தத்தையும் மறக்
கையாலும், அயதார்த்தத்தை அநுக்கார்த்தமாக
நினைக்கையாலும், அதின் சீர்மைக்குன்றும்படி
பரிஹவியாநின்றேன். அவ்வளவன்றிக்கே, (தத்
தேவதாமபி-நித்யம்-பரிஹவாமி) அம்மந்த்ரத்து
க்கு சேஷித்வசரண்யத்வ ப்ராப்யத்வ வேஷத்
தாலே ப்ரதிபாத்யனான செம்பெருமானையும்,
தத்ஸமாச்ரயணத்தைப்பற்றஸ்ருஷ்டங்களான கர
ணத்ரயத்தையும் தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா
மையாலும் ததிதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்
குகையாலும் பரிஹவியாநின்றேன். (நகிஞ்சித
வேறாஸிமேமி) எப்போதும் உத்தேச்யமாகவ
நுஸந்தித்து கௌரவிக்கத்தக்ககுருமந்த்ரதேவதை
களை அநவரதம்பரிஹவித்து இதுவேயாத்ரையா
ய்ப்போராநின்றால், இதிலேயொருஸற்றும் ஸய
மின்றிக்கேயிராநின்றேன். (இத்யம்ஸோபி) மே
லெழுவன்றிக்கே உள்ளுற ஆராய்ந்துபார்த்தால்
ஸஂஞயிருக்கச்செய்தேயும். (அஸம்வத்ஸவதீய
ஸங்வேஹ்ருஷ்டச்வராமி)ஆசார்யவிஷயத்திலும்

அவனுபகரித்த மந்த்ரவிஷயத்திலும் தத்ப்ரதிபா
த்யமான தேவதாவிஷயத்திலும் உக்தக்ரமம்தப்
பாமல் யதாப்ரதிபத்தியோடே வர்த்திக்குமவர்
களாய் தேவரீருடைய திருவடிகளில் ஸம்பந்த
த்தையிட்டே நிருபிக்கப்படுமவர்களான மஹாத்
மாக்கள் நடுவே, "ஶ்ரீகுருமந்த்ரதேவதைகளளவிலி
வனத்தனை ப்ரேமாதிஶயமுடையவர்களில்லை" எ
ன்றுதோற்றும்படி நிரதிஶயஹர்ஷயுக்தனாய்க்
கொண்டு, ஹர்ஷத்துக்குப்போக்குவிட்டு இதஸ்
த்ததஃ ஸஞ்சரியாநின்றேன். (ததஃ—பூர்வோஸ்மி)
இப்படி ஶ்ரீகுருமந்த்ராதிகளைபரிஹஸித்து, அதிலொ
ருஸயமின்றிக்கே விலக்ஷணர் நடுவே புக்கு, "நானு
மவர்களிலேயொருவன்" என்று கண்டவர்களுக்
குத்தோற்றும்படி ஸபக்ஷப்பரவிட்டுக் களித்து
த்திரியாநின்றேன் என்பதுயாதொன்றுண்டோ,
அத்தாலே என்னத்தனை பூர்வரில்லையென்கிறார்.

హాహన్తహన్తమనసా క్రియయాచ వాచా
యోహంచరామిసతతంత్రివిధాపచారాన్ ।
సోహంతవాప్రియకరఃప్రియకృద్వదేవం
కాలంనయామియతిరాజతతోస్మిమూర్ఖః ॥ ౧౦॥

(ஹாஹந்தஹந்தேத்யாதி) ஸமஸ்தஸாமவ
தாசார்யவிஷயங்களை யநுவர்த்திக்கைக்குண்டா
ன மநோவாக்காயரூபகரணத்ரயத்தையும்கொண்
டு அவ்விஷயங்களை பரிஹஸித்து, அதிலொருஸ
யமின்றிக்கே விலக்ஷணர் நடுவே அநுவர்த்தியா
தமாத்ரமன்றிக்கே, அநவரதமபசாரமே பண்ணி

க்கொண்டு போருகையாலுண்டான வ்யஸநாதி
ஶயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (ஹாஹந்தஹ
ந்த) என்று. (மநஸா) ஸமஸ்தவைஷவாதிகளை
யநுஸந்திக்கக்கண்ட மநஸ்ஸபடும்பாடே!. (க்ரி
யயாவ) க்ரியாஶப்தத்தாலே-க்ரியாஹேதுவான
காயத்தைலக்ஷிக்கிறது; (வாசா) உத்தேஶ்யங்
களைக்குறித்து அஞ்ஜலிப்ரணாமாத்யநுகூலவ்ருத்
திபண்ணுகைக்கும்தத்குணங்களைப்புகழுகைக்கு
மாகக்கண்ட காயமும் வாக்கும், அபசாரம்பெ
ண்ணி அநர்த்தப்படுகைக்குறுப்பாவதே!. (ஸதத
ம்) ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயி
த்தவனுக்குகாலவிஶேஷத்திலே விச்சேதம்வரு
கை அஸஹ்யமாணப்போலேயாய்த்து அந்தபச
வாரகரணத்திலும் காலவிஶேஷத்திலுண்டானவி
ச்சேதம் அஸஹ்யமானபடி. (வராமி) என்கிறவ
ர்த்தமாநநிர்தேஶத்தாலே - ஸர்வாவஸ்தையிலு
மபசாரமநுவர்த்திக்கிறபடி. (த்ரிவிதாபசாராந்)
ஒரொருவிஷயத்திலபசாரமே அதிக்ரூரமாயிரு
க்க, மூன்று அபசாரத்திலும் அந்வயித்தபடி.
அதுதான்கதிபயாபசாரத்திலேஶவறுகையன்றி
க்கே நாநாவிதாபசாரங்களிலு மந்வயித்தபடி
யைப்பற்ற பஹுவசநப்ரயோகம்பண்ணுகிறது.
*அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமிக்கு எதிர்த்தட்டிருக்
கிறபடி. (ஸோஹம்) அபராதம்பண்ணினகையு
லராதவிந்தபாபிஷ்டன். (தவாப்ரியகர:) "ஸ்வரூ
பாநுரூபமான வ்ருத்தியிலேயந்வயித்து வாழ
வேணும்" என்று இதுக்கு க்ருஷிபண்ணிக்கொ
ண்டுபோருகிற தேவரீருக்கு, பண்ணின க்ருஷி

யைப்பாழாக்கி அநிஷ்டகரனாய்ப் போருமவன். (ப்ரியக்ருத்வத்) அர்யஸ்யிதி இதுவாயிருக்க, "ஸஹவத்ஸாஹவதாவார்யவிஷயங்களி லிவனத்த னைப்ரேமமுடையாரும் கைங்கர்யருசியுடையாரு மில்லை, ஆனபின்பு இவனேநமக்கு ப்ரியகரன்" என்று தேவரீரும் நினைக்கும்படியாய்த்து வர்த்திப்பது. (ஏவம்காலம்நயாமி) இப்படிக்ருத்ரிம மானபரிமாற்றத்தால்காலத்தைக்கழியாநின்றேன் (யதிராஜததோஸ்மிஶூர்வ:) ரக்ஷணஸாமர்த்யமு டையதேவரீரும் ஸந்நிஹிதராயிருக்க இவ்வஸ்து அபஹாரத்திலே கைகழிகையாலே என்னத்தனை மூர்க்கரில்லையென்கிறார். ... ௰.

పాపేక్ష్య బేయదిభ నస్తిభయానుతాప
లజ్జాఃపునఃకరణమస్యకథంఘటేత।
మోహేనమేనభవతీహభయాదిలేశ
స్తస్మాత్పునఃపునరఘంయతిరాజకుర్వే ॥౧౧॥

இப்படி அக்ருத்யகரண ஸஹவஉபஹாராதிக ளிலே அந்விதனாயிருக்கச்செய்தேயும் அவற்றி லந்வயியாதவனைப் போலேயும் வர்த்திக்கையா லே என்னில் குறைந்தாரொருவருமில்லை யென் று விஷண்ணரான விவரைப்பார்த்து, எம்பெ ருமானார் "அநுதாபாதிகளுண்டாகில் அவைதன் னடையே கழியுங்காணும்" என்றருளிச்செய்ய ; "அநுதாபாதிலே பயமுமில்லாமையாலே இப் போதும்அக்ருத்யகரணமேயெனக்குநித்யாநுஷ் டாநமாய்ச்சொல்லாநின்றது" என்று விண்ணப் பஞ்செய்கிறார்.

(பாபேக்ருதஇத்யாதி) ஐயமாவது-மேல்வ ரக்கடவ அநர்த்தவிசேஷங்களுக்கு ஸூசகமா ன விஹ்நங்களைக்கண்டுபிறக்குமதன்றே ஊஹ்வு ம் ; "இப்போதித்தைச்செய்தால் மேல் நமக்கு அநர்த்தம்வரும்" என்று வெருவுமவனுக்கு அப் படிப்பட்ட ஐயமுண்டாம் ; " நாம் அக்ருத்யத்தி லங்கயிக்கக்கடவோமல்லோம்" என்று அபிஸ ந்தியிராமம் பிறந்திருக்கச்செய்தேயும் ஊர்வாஸ னையாலே நெஞ்சுகலங்கி நினைவற அக்ருத்யத் திலே யிறங்கினவனுக்கு அநுதாபமுண்டாம் ; புத்திபூர்வம் ப்ரவர்த்தியா நிற்கச்செய்தேயும் ஶிஷ்டகர்ஹைக்கு அஞ்ஜினவனுக்கு லஜ்ஜையு ண்டாம் ; இவற்றிலே தேனுமொன்றுண்டாய்த் ததாகில் மீளவும் பாபத்தைச் செய்கையெங்ஙு னேகூடும்படி?. (மோஹேநமேநஐவதீஹஐயாதி லேஶ:) மேல்வருமநர்த்தத்தையாதல் இப்போது ண்டான ஶிஷ்டகர்ஹையையாதல் ஒன்றையும் நிரூபிக்கவறியாத வஜ்ஞாநத்தாலே புத்திபூர்வ கமாக அக்ருத்யாதிகளிலே மண்டிப்போருகிற வெனக்கு ஏகதேஶமும் ஐயாதிகளுண்டானதில் லை. (தஸ்மாதித்யாதி) ஆகையால், அடுத்தடுத்து பாபமேசெய்யாநின்றேன். ... கக.

అన్తర్బహిస్సకలవస్తుషు సన్తమీశ
మన్ధః పురస్థితమివాహమవీక్షమాణః।
కన్దర్పవశ్యహృదయస్సతతంభవామి
హన్తత్వదగ్రగమనస్యయతీన్ద్ర నార్హః ॥౧౨॥

"ஸர்வேஶ்வரன் ஸகலவஸ்துக்களிலு மந்தர்யாமியாய் ஸமஸ்தப்ரவ்ருத்திகளையும் பார்த்துக் கொண் டெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்தாய் பாபகரணத்துக்கிடமில்லைகாணும்" என்ன; அதுவுமநுஸந்திக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி காமபரவஶாந்தஃகரணனு யிருக்கிறேனென்கிறார்.

(அந்தர்பஹிரித்யாதி) ஸ்வபரவிஷாமமற ஸகலவஸ்துக்களிலும் உள்ளோடு புறம்பொடு வாசியற வ்யாபித்திருக்குமவனாய், வ்யாப்யவஸ்துக்களை ஸ்வாதீநமாகநியமித்துக்கொண்டுபோருமவனை. உள்ளேயிருக்கிறபடியையறிந்தால் "நினைவுக்குவாய்த்தலையான நெஞ்ஜிலிருக்கிறவன்என்னினைந்திருக்கும்!" என்றுவெருவி நெஞ்ஜால் பாபசிந்தைபண்ணப்போகாது; புறம்பிருக்கிறபடியையநுஸந்தித்தால்"உள்ளேயன்றேஅவன், புறம்பில்லை" என்று பாஹ்யகரணங்கள் கொண்டு பாபம்செய்யப்போகாது; உள்ளும் புறம்புமுளனு யிருந்தாலும், செய்தபாபத்துக்கு உசிததண்டம்பண்ணி நியமிக்கைக்கு ஶக்தனல்லவாகில் பாபம்செய்யலுமாம்; அங்ஙனன்றிக்கே, அபராதாநுகுணம்தண்டிக்கைக்கு உரியநிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனுமா யிருந்தாலெங்ஙனே பாபம் செய்யலாவது?. (அங்ஞபுரஸ்ஸ்தித மிவாஹமவீக்ஷமாணஃ)ஜாத்யந்தன் தன்னுடைய முன்னேநி

ற்கிறவனைக் காணமாட்டாதாப்போலே, தத்வஜ்ஞாநஶூந்யனான், ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாய் ஸர்வநியந்தாவானவனைக் காணமாட்டுகிறிலேன்.
ஆசார்யோபதேஶாதி லப்யஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்ககாணமாட்டாமைக்கு ஹேது வென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கந்தர்பவஶ்யேத்யாதி) அவனைக்காண்கைக்கு ஸாதநமான நெஞ்ஜுகாமபாரவஶ்யத்தாலே கலங்கினபின்பு காணவிரகுண்டோ விஷயப்ரவணமானநெஞ்ஜிலே ஆசார்யோபதேஶாதிலப்யமான ஜ்ஞாநத்தைப்ரதிஷ்டிப்பிக்கை அரிதிறே. (ஸததம்) மநஸ்ஸுக்கு காமபாரவஶ்யம் காதாசித்கமாய்த்தாகில் அல்லாதகாலங்களிலேயாகிலும் ஶ்ரவணாநுஸந்தாநம்பண்ணலாம் ; ஸர்வகாலங்களிலும்* சித்தம் காமகலுஷமானால் எங்ஙனேயநுஸந்திக்கும்படி. (ஹாமி) என்கிறவர்த்தமாநநிர்தேஶத்தாலே- காலகலைகதேஶமும்காமபாரவஶ்யம்தவிர்ந்ததில்லையென்கிறது. க்ஷணகாலமாகிலும் வாஸுதேவசிந்தநத்துக்கு யோக்யமாகாதபடி பாழேபோவதே ! என்கிறவிஷாதத்தாலே (ஹந்த) என்கிறார். (த்வதங்க்ரமம நஸ்யயதீந்த்ரநாதஹ:)ஸாக்ஷாத்க்ருதஸ்வத்தத்வராய் நிரஸ்தஸமஸ்தகாமரானவர்கள் கிட்டி ஸேவிக்கும்படியானவைபவத்தையுடைய தேவரீர்திருமுன்பேவருகைக்கு, இப்படியிருக்கிறநான் அர்ஹனோ என்று தம்மை நிந்தித்துக்கொண்டருளுகிறார். ... ... ௬௨.

తాపత్రయీజనితదుఃఖనిపాతినోఽపి
దేహస్థితౌమమరుచిస్తునతన్నివృత్తౌ ।
ఏతస్యకారణమహోమమపాపమేవ
నాథత్వమేవహరతద్యతిరాజశీఘ్రమ్ ॥౧౩॥

“இப்படிபாபார்ஜநஹேதுவுமாய் தத்ஃபலமான து:க்காநுபவத்துக்கும் ஸ்தாநமான ஶரீரத்திலிருப்பைத் தவிர்த்துக்கொள்ளமாட்டேனோ” என்று எம்பெருமானார்க்குத்திருவுள்ளமாக;என்னுடைய பாபாதிஶயத்தாலே ஶரீரநிவ்ருத்தியிலபேக்ஷைபிறக்கிறதில்லை, தாத்ருஶபாபத்தை தேவரீர்தாமே ஶீக்ரமாகப் போக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

(தாபத்ரயீத்யாதி) இதிலநுபவிக்கிறது:க்கங்கள் தானொன்றிரண்டாய்அத்தைக்கழித்துக்கொள்ளாதொழிகிறதோ;கர்மம் ஏகவிதமாகிலிறே தத்ஃபலமான து:க்கமும்ஏகவிதமாயிருப்பது;கர்மாநுகுணமாக அநுபாவ்யமானது:க்கம், ஆத்யாத்மிகாதிரூபேண த்ரிவிதமாயிருக்கும். இதில், ஆத்யாத்மிகந்தான்-ஶாரீரமென்றும்மாநஸமென்றும்இரண்டுவகை;ஶாரீரந்தான்-ஜ்வராதிவ்யாதிகளாலேஅநேகவிதமாயிருக்கும்;மாநஸமாவது-காமக்ரோதாதிகளாலேவருகிறவ்யஸநம். ஆதிபௌதிகமாவது-ம்ருகபக்ஷ்யாதிகளால் வருகிறவ்யஸநம். ஆதிதைவிகமாவது-ஶீதோஷ்ணாதிகளால் வருகிறவ்யஸநம், இப்படிமூன்றுவகைப்பட்ட தாபஸமூஹங்

களாலேயுண்டான தூஃகஸாமரத்திலே உத்தரோ
த்தரம் அவமாஹியாநிற்கச்செய்தேயும்.(தேஹ
ஸ்யதௌமமருவிः) "தூஃகம்மாஸூவம்" என்
கிற லௌகிகர்படியும் கடந்திருக்கிற வெனக்கு,
தூஃகாஸ்பதமான ஶரீரத்தைக்குறைவறநோக்கிக்
கொள்ளுகையிலேயாய்த்து இப்போதுருவி.(து)
லௌகிகர்படியில் தமக்குண்டானவிஶேஷம்.(நத
ந்நிவ்ருத்தௌ) அந்தருவி இதினுடையநிவ்ருத்தி
யிலும் ஒருக்காலுண்டாய்த்ததாகில் இத்தைவிடு
வித்துக்கொள்ளலாய்த்துக்கிடீர்!. (ஏதஸ்யேத்
யாதி) இதுக்குக்காரணமும் நான்பண்ணினபாப
மேயித்தனை, ஐயோ!. (நாய) இது அநாயவ
ஸ்துவாய்த்தானிங்ஙனே யெளிவரவுபடுகிறதோ.
(த்வமேவேத்யாதி) இஸ்ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்
து,"தூஃகத்தையும் ஸூகமாகவிரும்புகிறவிவ
ன்மேன்மேலும்அநர்த்தத்தைவிளைத்துக்கொள்ளு
ம்" என்று ஶடக்கென அந்தபாபத்தைப் போக்
கியருளவேணும். ... ... ௩௩.

వాచామగోచరమహాగుణదేశికాగ్ర్య
కూరాధినాథకథితాఖిలనైచ్యపాత్రమ్ ।
ఏషోహమేవనపునర్జగతీదృశ స్త
ద్రామానుజార్యకరుణైవతుమద్గతి స్తే ॥౧౪॥

" இப்போதும் ஸயாநுதாபாதிகளுமற்று பா
பார்ஜநத்திநின்றும் மீளாதபடியையுடையனுய்ஶரீ

ரநிவ்ருத்தியிலு மபேக்ஷையின்றிக்கேயிருக்கிறவும க்கு நம்மாலே தத்யேதுவான பாபங்களைப்போ க்கவென்றால் போக்கப்போமோ, ஆனபின்பு- நீர்தாமே உம்முடையரக்ஷணத்துக்கு ஒருவழிபார் க்கவேணுங்மாணும்'' என்ன ; தோஷமே வேஷை மானவெனக்கு தேவரீர்க்ருபையொழிய வேறுமு தியில்லையென்கிறார் மேலிரண்டுஶ்லோகத்தாலே.

அதில், முதல்ஶ்லோகத்தாலே - ஸர்வஜ்ஞரான கூரத்தாழ்வான் வரதராஜஸ்தவாதிகளிலருளிச் செய்த தோஷங்களுக்கெல்லாம் ஏகாஶ்ரயமான அடியேனுக்கு தேவரீர் க்ருபையொழியவேறுமு தியில்லையென்கிறார்.

(வாவாமகோசரேத்யாதி) '' மொழியைக்க டக்கும் பெரும்புகழான்'' என்கிறபடியே - இவ் வளவென்று வாக்கால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத படி யிருப்பதாய் நிஸ்ஸீமமான ஜ்ஞாநஶக்த்யா திகல்யாணகுணங்களையுடையராய், தன்நிறத்திலே தீரக்கழியவபசாரம்பண்ணின நாலூரானையும்பெ ருமாளோடொருதலையாகமன்றாடிரக்ஷிக்கும் பரம க்ருபாவானுகையாலே ஆசார்யஶ்ரேஷ்டருமாயுள் ளகூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த அந்தைந்யத்துக் கும்பாத்ரம்,கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவத்தையுடை யனனாயொருவனுமேயாயிருக்கும்.(நபுநர்ஜநதி த்ருஶ:) ஆராய்ந்துபார்த்தால் இஜ்ஜகத்திலேஇப் படிப்பட்டதோஷத்தையுடையாரொருவனுமில்லை. (தத்ராமாநுஜேத்யாதி) தேவரீர்க்ருபைக்குவயிறு

நிறையும்படிக்கீடான தோஷபூர்த்தியெனக்குஉண்டாகையாலே, தேவரீர்க்ருபையேயெனக்குப்புகல். (ஆர்ய) இவ்வர்த்தம்தேவரீரறியாமல் அடியேன் விண்ணப்பம்செய்யவேணுமோ, மோக்ஷைகஹேதுவான சாதுர்யத்தையுடைய சதுரக்ஷரியான திருநாமமே போராதோ. "நசேத்ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரக்ஷரீ" என்னக்கடவதிறே. ௧௪

శుద్ధాత్మయామునగురూత్తమకూరనాథ
భట్టాఖ్యదేశికవరోక్తసమస్తనైచ్యమ్।
అద్యాస్త్యసంకుచితమేవ మయీహ లోకే
తస్మాద్యతీంద్ర కరుణైవ తు మద్గతిస్తే॥ ౧౪॥

இவ்வளவன்றிக்கே, பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரும் கூரத்தாழ்வானும் அவருடையதிருமகனாரானபட்டரும் தாந்தாமருளிச்செய்தப்ரபந்தங்களில் ப்ரதிபாதித்த தோஷங்களடைய எனக்கொருவனுக்குமேயுண்டானபின்பு தேவரீர்க்ருபையே யெனக்கு உபாயமென்கிறார். தோஷம் கனக்கக்கனக்க எம்பெருமானார் க்ருபைதம்மளவிலே முழுமடைகொள்ளுமென்றிருக்கிறார்.

(ஶுத்தாத்மேத்யாதி) பரிஶுத்தாந்தஃகரணரான ஆளவந்தார், ஆசார்யோத்தமரான கூரத்தாழ்வான், அவர் திருமகனாரானபட்டர், இவர்கள் ஸ்வஸ்வப்ரபந்தங்களில் "அமர்யாதஃ" "ஶய்வாசநோச" "அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம்"

இத்யாதிகளாலே அருளிச்செய்தவெல்லாநைச்யமும். (அத்யாஸ்தித்யாதி) இந்த லோகத்தில் இக்காலத்திலே நாமொருவன்பக்கலிலுமே ஸம்ருக்கமறவுண்டாகாநின்றது என்பது யாதொன்று ; ஆகையாலே, தேவரீர்க்ருபையேயெனக்குஜ்ஜீவநோபாயம். (இஹலோகே) லோகாந்தரத்திலுண்டாகில் தெரியாது. (அத்ய) காலாந்தரத்திலுண்டாகில் தெரியாது. (அஸங்குசிதம்) உண்டாய்த்தாகிலும் இப்படிகுறைவறவுண்டாகக்கூடாது ; ஆகையால், இங்ஙனொத்தவிஷயம் தேவரீர்க்ருபைக்கு வேறில்லை ; அடியேனுக்கு தேவரீர்க்ருபையொழிய வேறுபுகலில்லையென்றபடி. இத்தால் – "நிகரின்றிநின்ற வென்னீசதைக்குநின்னருளின்கணன்றிப் புகலொன்றுமில்லையருட்குமஃதேபுகல்" என்றத்தைச்சொன்னபடி. ... ... ௧௫.

శబ్దాదిభోగవిషయారుచిరస్మదీయా
నష్టా భవత్విహ భవద్దయయా యతీన్ద్ర ।
త్వద్దాసదాసగణనాచరమావధౌ య
స్తద్దాసతైకరసతాఽవిరతా మమాస్తు ॥ ౧౬ ॥

இப்படி தோஷபாஹுள்யத்தையும் தோஷஹாயிஷ்ணுரானதமக்கு உஜ்ஜீவநோபாயம்எம்பெருமானார் க்ருபையேயென்னுமத்தையும் இவராருளிச்செய்தவாறே, எம்பெருமானார் இவரைவிசேஷகடாக்ஷம்பண்ணியருளி " உமக்கு அபேக்ஷிதமென்" என்று கேட்டருள; "வாவா

யதீந்த்ர'' என்றும் '' அல்பாபிமேந'' என்றும் கீழ் இரண்டுஶ்லோகத்தாலும் ப்ரார்த்தித்த அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் இஶ்லோகத்தில் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே ப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

(ஸம்ஸாராக்யாதி) த்ருதீயபாதத்திற்சொன்ன அநந்யஸாத்யத்வத்துக்கு ஸம்ஸாரஸ்யநுஸவருவியிறேவிரோயி, ஆகையாலே அவித்யாநிவ்ருத்தியையபேக்ஷியாமல் விஷயப்ராவண்ய நிவ்ருத்தியையபேக்ஷிக்கிறார். (அஸ்மதீயா) இந்த்ருவியாலேயன்றே அநாதிகாலம் ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தத்தையிழந்ததென்று அதின்பேர் சொல்லவும் அஸஹ்யமாயிருக்கிறதாய்த்து. (நஷ்டாஸவது) '' யாதுஸதஸாவிநாஸநம் '' என்னுமாப்போலே உருக்காணவொண்ணுதபடி நசிக்கவேணும். தேஹாவஸாநத்திலே தன்னடையே நசியாதோவென்ன (இஹ - நஷ்டாஸவது) என்கிறார். இஶரீரத்தோடேயிருக்கிற காலத்திலே நசிக்கவேணும்; அன்றிக்கே, பேரளவுடையவர்களையும் தன்கீழேயாக்கி ஸம்ஸாரிகள் தனிக்கோல்செலுத்துகிற விஸ்வஸூதியிலே யென்னவுமாம். அநாதிகாலமேபிடித்துக் கரம்பேறிக்கிடக்கிறவிது நசிக்கும்போகைக்கொருஹேதுவேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸவத்தயா) என்று. '' நமக்கு ஶேஷமாய்வைத்து இவ்வஸ்து இவ்விஷயங்களின்காலிலேதுகையுண்பதே!, இதின்கையில் இனியிவன்நலிவுபடா

தொழிவான்" என்று தேவரீர்க்ருபைபண்ணில் பிழைக்கலாமித்தனை. க்ருபாமாத்ரங் கொண்டு விஷயருசியைத்தவிர்க்கப்போமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யதீந்த்ர) என்று. விஷயங்களை நிரஸ்கரிக்கும் ஶக்திமான்களான யதிகளுக்குத்தலைவரான தேவரீர்க்கு முடியாத துண்டோ. "இவ்வளவோ, மற்றுமபேக்ஷிதமுண்டோ" என்ன; "இது ஆநுஷங்கிகம், ப்ராதாந்யேநலம்வேறே" என்று தமக்கிஷ்டமான புருஷார்த்தத்தையபேக்ஷிக்கிறார் (த்வத்தாஸேத்யாதி) தேவரீர்திருவடிகளில் ஶேஷத்வமே நிரூபகமாகவுடைய ஶேஷபூதருடைய பரம்பரையிலெல்லைநிலத்திலே நிற்கிறவர்கள்யாவரொருவர், அவர்திருவடிகளில் ஶேஷத்வமொன்றிலு மொருபடிப்பட்ட ரஸத்தையுடையனாகையே இடைவிடாமலெனக்கு நடக்கவேணும். (மமாஸ்து) "இதுவேபுருஷார்த்தம்", என்றறுதியிட்டிருக்கிற வெனக்கு இதுண்டாவதாக. இந்தபுருஷார்த்தத்தில் ருசியில்லாதாரிழந்தார்கள் என்று ருசியுடையவெனக்கு மிழக்கவேணுமோ. ... ... ௧௬.

శ్రుత్యగ్రవేద్యనిజదివ్యగుణస్వరూపః
ప్రత్యక్షతాముపగతస్త్విహరఙ్గరాజః ।
వశ్యస్సదాభవతి తే యతిరాజతస్మా
చ్ఛక్తస్స్వకీయజనపాపవిమోచనే త్వమ్ ॥౧౭॥

“ இஷ்டங்களைக்கொடுக்கையும் அநிஷ்டங்களைப்போக்குகையும் உபாயஜ்ஞாதனான ஈஸ்வரன்க்ருத்யமன்றோ, நம்மாலதுசெய்து தலைக்கட்டப்போமோ” என்ன; ※ பல்லுயிர்க்கும்-வீடளிப்பான்-விண்ணின்தலைநின்று-மண்ணின்தலத்துதித்து ※ ஸ்ரீவிஷ்ணுலோக மணிமண்டபமார்க்கதாயியாயிருக்கிறதேவரீர்க்குமுடியாததுண்டோ, ஆகிலும் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக ஸர்வேஸ்வரன்றலையிலே ஏறிட்டருளினீராகிலும் அந்த ஈஸ்வரன்றான் தேவரீர்க்கு வஸ்யனன்றோ, ஆனபின்பு, ஆஸ்ரிதபாபவிமோசநத்தில் ஸக்தி தேவரீருக்கேயுள்ளதென்கிறார்.

(ஸம்ருத்யம்ப்ரவேத்யேத்யாதி) அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்தோஷமான வேதாந்தத்தாலே வேத்யமானதன்னுடைய கல்யாணகுணவிஸிஷ்டமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையுடையவன்; ஸ்வரூபகுணங்களையுடையவன். ஸ்வரூபகுணங்களைச்சொன்னவிது, ரூபவிபூதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். (திவ்யகுணஸ்வரூப:) என்று –கல்யாணகுணவிஸிஷ்டமாக ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறது. வஸ்துநிர்குணமென்பார்க்கு நாவெடுக்கவிடமறும்படியாக “ நலமுடையவன்” என்னுமாப்போலே, “ நிர்குணம்” “நிரஞ்ஜநம்” இத்யாதிகளில் தோற்றுகிற குணஸாமாந்யநிஷேதம் “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்” இத்யாதிகளில்விதிக்கப்பட்டகல்யாணகுண வ்யதிரிக்தஹேயகுணவிஷயமென்று தோற்றுகைக்காக (திவ்யகு

ணஸ்வரூப:) என்கிறார். இத்தால் அவனுடைய பரத்வம்சொல்லிற்று. இப்படியென்றும் ஶாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே கண்ணாலேகண்டு எல்லார்க்குமநுபவிக்கலாம்படி கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளின ஸௌலப்யத்தைச்சொல்லுகிறது (ப்ரத்யக்ஷதாமுபகத:) *என்றேனும்கட்கண்ணால்காணாததன்வடிவைக்கண்ணுக்குவிஷயமாக்கினபடி "ஞாலத்தூடேநடந்து நின்றும்" என்பாரைப்போலே தன்வடிவில் வாஶியறிந்து ஈடுபடுவாரில்லாத ஸம்ஸாரத்திலேகிடீர் தன்வடிவைப்ரத்யக்ஷிப்பித்தது!. (ரங்கராஜ:) விலக்ஷணமான தேஶத்திலேவந்தால்தன் வைபவம் குன்றுகையன்றிக்கே துடித்தபடி. பரமஸாம்யாபன்னர்க்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவிருப்பிலும் இங்கேவந்து ஈராமதவிர்தபின்வாய்த்து ஶேஷித்வம்நிலைநின்றது. (வஶ்யஸ்ஸதாஸவதிதேயதிராஜ) இப்படிமேன்மைநீர்மை இரண்டாலும் பூர்ணரான பெரியபெருமாள் தேவரீர்க்கு எப்போதும் வஶ்யரன்றோ "நம்ஶேவகனார் மருவியபெரியகோயில்" என்கிறபடியே – ஆஶ்ரிதர்க்குக் கையிலக்கைக்குஞ்சேவிக்குமவனன்றோ உபயவிபூத்யை ஶ்வர்யத்தையும் தேவரீர்க்குத்தந்து, " நாம்பலபிறப்புப்பிறந்து திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகள் முருடைத்தீர்த்து நமக்காளாம்படிதிருத்தித்தருகைக்குஇவரொருவரைப்பெற்றோமே!" என்று நிரதிஶய வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி, "ஒருகாரியத்திலெப்போதிவர் நம்மைநிய

மிப்பது" என்று அவஸரப்ரதீக்ஷராய்க் கொண்டு ஸர்வகாலமும் இங்கிதத்தைக்கு விதேயராய்ப்போராநின்றார் என்வைதுயாதொன்று. (வஶ்ய:- பவதி) இப்படி ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ரராய் அத்தாலே ஸத்தைப்பெற்றபடி. " ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேயா:" "தேவுந்தன்னையும்" என்னக்கடவதிறே. நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனானவன் ஒருக்காலாகவிசைந்துநிற்கிலோவென்ன (ஸதாபவதி) என்கிறார். ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே தன்ஸத்தையின்றிக்கேதன் ஸ்வரூபஸ்திதியழியக்காரியம்பார்க்குமோ!; தேவரீரளவில் வ்யாமோஹத்தாலே பரதந்த்ரனாகையன்றிக்கே தன்ஸ்வரூபஸ்திதிக்காகப் பரதனாகையாலே எப்போதும் இஸ்ஸ்வபாவத்துக்குக் குலைத்தலில்லை. (தஸ்மாத்) ஆகையாலே, தேவரீர் ஆஶ்ரிதஜநங்களின் பாபத்தைப்போக்குகைக்கு ஶக்தரன்றோவென்கிறார். ... ௧௭.

కాలత్రయేఽపి కరణత్రయనిర్మితాతి
పాపక్రియస్య శరణం భగవత్క్షమైవ ।
సా చ త్వయైవ కమలారమణేఽర్థితా య
త్క్షేమస్స ఏవ హి యతీన్ద్ర భవచ్ఛ్రితానామ్ ॥౧౮॥

" உபாயபூதனானவீஶ்வரன் நமக்கு பவ்யனாயிருந்தாலும், அநாதிகாலம் ததாஜ்ஞாரூப ஶாஸ்த்ரமர்யாதையை உல்லங்கித்து கரணத்ரயத்தாலும் அதிக்ரூரமான பாபங்களைக்கூடுபூரித்து இப்போதுமதிலே முதிரநடவாநின்றவனளவில் ஈஶ்வரனுக்குண்டானஶீற்றத்தை, அவன்றன்னை

யேயிரந்துகாற்கட்டியாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய ன்றோ இவனுக்கிருப்பது" என்றெம்பெருமானு ர்க்குத்திருவுள்ளமாக ; தான் மருந்துகுடித்து ப்பிள்ளை நோயைப்போக்கும் வத்ஸலையானதா யைப்போலே, இந்தாயான தேவரீரும் ஆஶ்ரித ரானவடியோங்களுக்காக பிராட்டிக்குவல்லபனு னவெம்பெருமான்றிருவடிகளிலே ஸாவாபராய ங்களையும் பொறுத்தருளவேணும் என்று ப்ரார் த்தருளுகையாலே அடியோங்களுக்கு அந்த க்குறையில்லையென்கிறார்.

(காலத்ரயேபி) பூதகாலத்திலுள்ள பாப மாத்ரமன்றிக்கே காலத்ரயத்திலுமுண்டான பாப ங்களுக்கும் பொறைகொள்ளவேணுமாய்த்து. " க்ருதான் க்ரியமாணான் கரிஷ்யமாணாம்ஶ்ச என் றத்தைச்சொன்னபடி. (கரணத்ரயேத்யாதி) ஒரு கரணத்தால் பண்ணினவற்றுக்குப் பொறைகொ ள்ளுகையன்றிக்கே கரணத்ரயோபார்ஜிதங்களா னவற்றுக்குப் பொறைகொள்ளவேணும். இத் தால் – "மனோவாக்காயை:" என்றத்தைச்சொ ல்லுகிறது. நிர்மித) என்கையாலே –இவைதான் ஸங்கல்பித்தமாத்ரமன்றிக்கே பத்தும்பத்தாகச் செய்தவையென்கை.(பாபக்ரிய) என்கையாலே- அக்ருத்யகரணத்தையும்; (அதிபாப) என்கையா லே – பகவதபசாராதிகளையும் சொல்லுகிறது. இத்தால் " அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண பகவ தபசார பாகவதாபசாரா ஸஹ்யாபசார ரூபநா நாவிதாநந்தாபசாரான்" என்றத்தைச்சொன்ன

படி. (ஶரணம்ஶமவத்க்ஷமைவ) இப்படியிருந்துள்ள பாபத்தையுடையவனுக்கு எம்பெருமானுடைய அபராதஸஹத்வமாகிற க்ஷமையொழிய வேறுபுகலில்லை. (ஸாபேக்ஷ்யாஹி) அந்தபொறை தானும், தேவரீர்தம்மாலே ஸ்ரீயப்பதிதிருவடிகளிலே " மநோவாக்காயை:" என்றுதுடங்கி"ஸர்வாநஶேஷத:க்ஷமஸ்வ" என்றுப்ரார்த்திக்கப்பட்டதென்பெதுயாதொன்று, அது, தேவரீர்திருவடிகளைப்பற்றியிருக்கும் ஆஶ்ரிதஜநங்களுக்குப்பிழைக்கலாம்படி வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலிறே. (த்வயைவ) " அஸ்மாநாந்தர்ஸத்தர்க்குக் கார்யம்செய்யவேணும்" என்று ஈஶ்வரனோடே மன்றும்படியான ஸ்வரூபத்தையுடைய தேவரீரன்றோ ப்ரார்த்தித்தருளிற்று. " இநியாமுறுமை - அடியேன் செய்யும்விண்ணப்பம் - மெய்நின்று கேட்டருளாய்" என்று ப்ரதமாசார்யர் ப்ரார்த்தித்தபடிகண்டால் அவரடிபணிந்தவிவர்க்கு மிது வன்றோ வநுஷ்டாநம். (கமலாரமணே) அஹ்ருதயமானவுக்தியையும் ஸஹ்ருதயமாக்கிக் கார்யங்கொள்ளுமவளும், அவள்தன்னையு மதிஶங்கைபண்ணி ஆஶ்ரிதரைநோக்குமவநுமான ஶேர்த்தியிலேயன்றோ ப்ரார்த்தித்தது. (அர்த்திதா) தாமுமவனுமறிந்ததாக நெஞ்ஜாலேயபேக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, பின்புள்ளார்க்கும் இது கொண்டு வழக்குப்பேசலாம்படி யாஶரமிட்டன்றோப்ரார்த்தித்தது. அர்த்தித்தார் கார்யம்செய்தேநிற்கவேண்டும்படிபற்காட்டியன்றோ போந்தது. (ஸவஸ்திரிதானும் - ஸஏவஹி - க்ஷேமஃ) தேவரீருடை

யஸ்வஹாவத்தையும் அஹிமாநவிஷய ஸ்வஹாவ
த்தையும் ப்ரார்த்தநாப்ரகாரத்தையு மநுஸந்தித்
தால், தேவரீர்திருவடிகளைப் பற்றினவர்களுக்கு
ஆனைக்கழுத்திலிருப்பாரைப்போலே நிர்ப்பரராயி
ருக்கைக் குறுப்பான ரக்ஷையதுவேயிறே. ௧௮.

శ్రీమన్యతీన్ద్రభవదీయపదాబ్జసేవాం
శ్రీశైలనాథకరుణాపరిణామదత్తామ్।
తామన్వహం మమ వివర్ధయ నాథ తస్యాః
కామం విరుద్ధమఖిలంచ నివర్తయ త్వమ్ ॥౧౯॥

இப்படி எம்பெருமானாருடைய திவ்யவை
ஹவத்தை தம்முடைய ப்ரேமாநுரூபமாகப்
பேசுகையிலே யிறங்கினவிவர், முதலிரண்டு
ஶ்லோகத்தாலே — ஆழ்வார்களளவிலும் அவர்க
ளுகந்தவிஷயமான வெம்பெருமானளவிலும்
எம்பெருமானார்க்குண்டான ப்ராவண்யாதிஶய
த்தையும் ஸ்வாஶ்ரிதர்க்கு ப்ராப்யப்ராபகபூத
ராயிருக்கிற படியையும்பேசி, மேல்மூன்றுஶ்
லோகத்தாலே - தமக்கபேக்ஷிதங்களான புருஷா
ர்த்தங்களை அவர் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்து,
அநந்தரம் ஶ்லோகத்தாலே - உடையவர்திருவடி
களிலே - ப்ரேமாஹாவத்துக்கும் இதரவிஷய
ப்ராவண்யத்துக்கு மடியானபாபத்தைப்போக்கி
யருளவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, மே
லாறுஶ்லோகத்தாலே- படித்ரயார்த்தநிஷ்டைக்கு
விரோதிகளானவ க்ருத்யகரணாதிகளையும் அபஹா

ராசிகளையும் பரக்கப்பேசி, மேலொருஶ்லோகத்தாலே-* அநந்தக்லேஶஸாஜநமான தேஹத்தோடேபொருந்தியிருக்கைக்கடியான பாபத்தைப்போக்கவேணுமென்று. அநந்தர மிரண்டுஶ்லோகத்தாலே – யாமுநாசார்யப்ரப்ருதிகளருளிச்செய்த தோஷஸமூஹங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமான வெனக்கு தேவரீருடையக்ருபையொழிய வேறு புகலில்லையென்று, மேல்மூன்றுஶ்லோகத்தாலே-அடியேனுடைய வநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டத்தைத் தந்தருளவேணுமென்றும் அவர்தம்முடையகார்யமிதைச்செய்கைக்கு ஶக்தரென்றும் அவர் மத்யத்ரயத்தில் ஸர்வேஶ்வரன் றிருவடிகளில்பண்ணின ப்ரபத்தியேதமக்குப் பேற்றுக்குடலென்று மருளிச்செய்தாராய் நின்றார்கீழ்; இனி மேலிரண்டுஶ்லோகத்தாலும் – எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸேவையாகிற பரமப்ராப்யம் நித்யாபிவ்ருத்தமாய்ச் செல்லவேணுமென்றும் அதுக்கு ப்ரதிபந்தகமான துர்விஷயஸங்கம் நசிக்கவேணுமென்றும் உடையவர்திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்து, இப்ரபந்தமுகேந அடியேன் விண்ணப்பஞ்செய்தவித்தை ஸாதரமாக வங்கீகரித்தருளவேணுமென்றபேக்ஷித்துஸ்தோத்ரத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

அதில் முதல்ஶ்லோகத்தாலே -தேவரீர்திருவடிகளில் ஸேவையாகிற பரமப்ராப்யமேநமக்கு நித்யாபிவ்ருத்தமாம்படியாகவும், அதுக்கு இ

டைங்கர்யவரான இதரவிஷயஸங்க மறும்படியாகவும் தேவரீரேசெய்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானரை ப்ரார்த்திக்கருளுகிறுர்.

(ஸ்ரீமந்யதீந்த்ரேத்யாதி) (ஸ்ரீமந்) ஸமவஷ்டு ஸவகைங்கர்யமாகிறநிலைநின்ற ஸம்பத்தையுடையவரே. (யதீந்த்ர) ஆத்மஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்தைஸவிக்குமளவில் எனக்கென்று நாக்குநீட்டாதபடி இந்த்ரியங்களை நியமித்துக்கொண்டு போரும்படியைப்பற்ற (யதீந்த்ர) என்று ஸம்போதிக்கிருர். "ஆம்பரிஸுதிந்து கொண்டு" என்று ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தைச்சொன்ன வநந்தரம், "ஐம்புலனகத்தடக்கி" என்று அதிலேஸ்வப்ரயோஜநபுத்தியாலே ப்ரவணமாகிற இந்த்ரியங்களை நியமித்துக்கொண்டுபோரும்படியைச்சொல்லிற்றிறே. அன்றிக்கே, தமக்கபேக்ஷிதமான ப்ராப்யத்தைத்தருகைக்கிடான ஜ்ஞாநாதிஸம்பத்தையுடையவரென்றும் அதுக்கு விரோதியைப்போக்கவல்ல ஶக்தியையுடையவரென்றும் நினைத்து (ஸ்ரீமந்யதீந்த்ர) என்று ஸம்போதிக்கிருராகவுமாம். (ஸவதீயபதாப்ஜஸேவாம்) தம்முடைய ப்ராப்யவேஷமிருக்கிறபடி. வகுத்தஶேஷியான தேவரீருடையநிரதிஶயபோக்யமானதிருவடிகளில் நிரந்தராநுபவமாகிறஸேவையை. "இராமாநுஶன்சரணாரவிந்தம் நாம்மன்னிவாழ" என்றும் "நந்தலைமிசையே பொங்கியகீர்த்திஇராமாநுஶனடிப்பூமன்னவே" என்றும்பிள்ளையமுதனார்உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிலே

பேஶினப்ராப்யத்தைக்கணிஶிக்கிறது. “ இந்தப்ராப்யம் நீரும்முடையயத்நத்தாலே ஸாயித்துப்பெற்றதோ” என்ன; அன்று, த்யாப்ராப்தமென்கிறார் (ஶ்ரீஶைலநாயகருணாபரிணமத்தாம்) எங்களுடைய ஆசார்யரானபிள்ளை தாமெப்போதுமநுபவித்துக்கொண்டுபோருகிற இந்தபரமப்ராப்யத்தை யுபகரித்துக்கொண்டே நிற்கவேண்டுவெடிதடையறப்பெருகுகிற தம்முடையநிர்ஹேதுகக்ருபைக்குப் போக்குவீடாக, முலைக்கடுப்பாலே பாலைத்தரையிலேபீச்சுமாப்போலே, எனக்கபேக்ஷையின்றிக்கேயிருக்கத் தம்முடையதுபேறாக ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணியருளினார், அத்தாலே எனக்குவந்த கைகூடிற்று. “ பிள்ளையருளாலேபெற்றீராகில் இப்போது நம்மைக்கலபேக்ஷிக்கிறதென்” என்ன ; அருளிச்செய்கிறார் (தாமஸ்வஹம்மமவிவர்தய) என்று. தேவரீரிப்போதுபுதுக்கவொன்றுண்டாக்க வேண்டுவதில்லை, பிள்ளை அருளாலே யுபகரித்தவத்தை நாள்தோறும் வளர்த்தருளுகையேயுள்ளது. அவரும் “ அப்படியேசெய்யக்கடவோம்” என்னுமிடம் தோற்ற கருணாம்ருதபரிணமரூபகடாக்ஷ வ்ருஷ்டிகளாலே குளிரவழியப்பார்க்க, அத்தாலேநிரஸ்தஸமஸ்தது:க்கராய், பூர்ணமாகவுபகரியாநின்றுகொண்டு உத்தரோத்தரம் தழைத்துச்செல்லும்படி வளர்த்தருளவேணுமென்கிறார் (தாமஸ்வஹம்மமவிவர்தய) என்று “ உபகரிக்கிறப்ராப்யத்தின் கௌரவமாதல் இவ்வுபகாரத்துக்கிலக்கானவென்னுடைய லாவவமாதல் பாராதே

தம்மளவிலே யுபகரித்தருளுவதே !'' என்று விஞ்யராகிறுர் (தாம்) என்று. இப்படி ஸெய்ய வேண்டும் நிர்வெந்யமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (நாயு) உடைமையானதின் காரியஞ்ஜெய்கை உடையவனுக்கே ஸரமிறே. "ஸர்வாஶ்ரித ஸாயாரணரானநமக்கு இவனொருவனையும்பார்த்திருக்கப்போமோ'' என்றுபேக்ஷித்தருளாதேஜேவரீர்திருவடிகளி லநுஸவத்தாலல்லது ஸெல்லாதவென் ப்ரக்ருதியைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளி எனக்கொருவனுக்குமே முற்றூட்டாம்படி யவ் வநுஸவத்தை யிடைவிடாமல் வர்யிப்பித்தருளவேணுமென்கிறுர். இப்படிநாம் அநுஸவத்தை வளர்த்துக்கொடுக்கிலும் இதுக்கிடைச்வவரான விரோயியைத்தானே கழித்துக்கொள்ளுகிறுன் என்று விரோயிநிவ்ருத்திக்கு என்கையிலேயென்னைக்காட்டித்தரவொண்ணுது, அதுவும்ஜேவரீர் தாமே ஸெய்தருளவேணுமென்கிறுர் (தஸ்யாஹகாமம்விருத்யமவிலம்வநிவர்தயத்வம்)என்று.ஜேவரீர் திருவடிகளில் ஸேவையாகிறவிந்ஜபரமப்ராப்யத்துக்கு விருத்யமாய்விஷயஸேஜத்தாலே வஹுவியமாயிருந்த விஷயப்ராவண்யரூபமானகாமத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கியருளவேணும். இங்ஙனன்றிக்கே, இதுக்குவிருத்யமான வைஶ்வர்யாநுஸவமாகிற காமத்தையும், ஆத்மாநுஸவத்தையும், ஸமவத்நுஸவமாகிற ப்ரதிவெந்யகங்களெல்லாவற்றையும் போக்கியருளவேணுமென்கிறுராகவுமாம். இதில் முதற்பட்டயோஜ

ளைக்கு ஔஷித்யமுண்டு ; "ஸம்ஶ்ராஹிஸோமரு
ஷிரஸ்வஹமேயஶேஷ" "ஸம்ஶ்ராஹிஸோமஷிஷ
யாருஷிரஸ்மஹீயா" என்று ஸம்ஶ்ராஹிஷிஷயப்ரா
வண்யமேயிதுக்கு ப்ரதிபந்தகமாகக் கிழேயரு
ளிச்செய்ததுக்குச்சேருகையாலே. இப்படி எம்
பெருமானார் திருவடிகளிலே தமக்கபேக்ஷிதமாய்
ஸ்வரூபாநுரூபமுமான புருஷார்த்தத்தை, அநா
திகாலமிந்தபுருஷார்த்துக்கு இடைச்சுவராய்
இப்போது மநுவர்த்தித்துப்போருகிற அர்வா
சீநவிஷய ப்ராவண்யநிவ்ருத்திபூர்வகமாகப்பல
படியாகப்ரார்த்தித்துக்கொண்டுபோந்தார். கக.

విజ్ఞాపనం యదిదమద్య తు మామకీనం
అఙ్గీకురుష్వ యతిరాజ దయామ్బురాశే ।
అజ్ఞోఽయమాత్మగుణలేశవివర్జితశ్చ
తస్మాదనన్యశరణో భవతీతి మత్వా ॥ ౨౦ ॥

என்னுடையவாபலத்தாலே அடைவுகெட
விண்ணப்பம்செய்த விந்த ஸ்தோத்ரத்தை, அ
டியேனுடைய தோஷங்களைப்பார்த்து உபேக்ஷி
யாமலங்கீகரித்தருளவேணுமென்று ஸ்தோத்ர
த்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

(விஜ்ஞாபநம்) தம்முடையவபேக்ஷிதங்களை
த்திருவடிகளிலே விண்ணப்பம்செய்ய அதுப்ர
பந்தமாய்த்தலைக்கட்டிற்று. (இதம்) ஆர்க்கு
ஸாதரமாகவிருக்கிறபடி. "செவிக்கினியசெ
சொல்" என்கிறபடியே, ஒன்றை நினைத்தொ

றைச்சொன்னதன்றிக்கே நினைவும் ஶீலவும் ஶேர்ந்திருக்கும்படி சொன்னதாயிருக்கை.(அஞ்யது) பூவலரும்பொதுபோலே பேஶுகிற்றுக்கைக்ஷை யில் சொவ்வியைச்சொன்னபடி.இச்வஷவடுபோ வதுக்குமுன்னே திருச்செவிஶாற்றி, " இளைய புன்கவிதை " என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞர்யவிஷ யவைஸவத்தை உள்ளபடியறிந்து பேஶுகைக்கு த்தக்க ஜ்ஞாநஶக்திகளின்றிக்கே யிருக்கச்செய் தேயும், தன்னுகப்பாகப்பண்ணும் வைலக்ஷண்ய மற்றிருந்தாலும் "நம்மடியார்சொன்னதன்றோ" என்று திருவுள்ளமுகந்து கேட்டருளத்தக்கதெ ன்கை. (அங்கீகுருஷ்வ) ஆருடைய ப்ரயோஜந த்துக்கார் ப்ரார்த்திக்கிறார். இவன்வாக்கிலிப்படி படாது, இதுக்குக்ருஷிபண்ணிப்போந்த நம்ம தன்றோப்ரயோஜநம் என்று அங்கீகரித்தருளவே ணுமென்கிறார். (யதிராஜ) இத்தலையில் தோஷ த்தைப்போக்கவல்ல உடையவரன்றோ தேவரீர். (ஶ்யாம்பஶராஶே) பரீறியெடுத்தெறியும்படியான தோஷம் இத்தலையிலேயுண்டானாலும் திருவடிக ளைப்பூண்டுகொள்ளலாம்படியிருக்கிற அருட்க டலன்றோதேவர். (அஜ்ஞோயம்) இவன்றன்ஸ்வ ரக்ஷணத்துக்கு நம்மையொழிய வேறுகைம்முத லுண்டென்றிருக்குமவனோ; நம்மையொழியமற் று[illegible] pinion [illegible] மோ.(ஆத்மகுணலேஶவிவர்ஜித யு[illegible]uary 1935 acce[illegible] பிலஆத்மகுணமுண்டாக நினைத் றுக்குடலென்றிருக்குமவனோ.

நம்க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த்துரும்பாகச்சொல்ல
த்தக்கதொரு ஸத்குணலேசமுண்டோ. (தஸ்
மாதநந்யசரண:) ஆகையாலே இவனுக்கு நம்மை
யொழிய வேறுபுகலுண்டோ. ஸ்வரக்ஷணத்துக்
கொரு உபாயாந்தரமறிந்திருத்தல் செய்யத்தக்க
ஜ்ஞாநமில்லாதவனுமாய் ஸத்துக்களங்கீகரிக்கை
க்குறுப்பான ஆத்மகுணஸம்பத்ரஹிதனுமா
யிருக்கையாலே வேறொருபுகலில்லாதவன். (இதி
மத்வா) இப்படி ஹமவஜநுஹவாதிகளிலநந்யபரதை
யைத்தவிர்த்துத் திருவுள்ளம்பற்றியருளி யிதனை
யங்கீகரித்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தருளி
னாய்த்து. ... ... ௨௬.

பிள்ளைலோகம்ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

யதீந்த்ரப்ரவணர் திருவடிகளேசரணம்.